

Οι συνέπειες της ανυπακοής

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΝΟΥ

Καθώς το πολιτικό μας σύστημα προτάσσει το φιλόστοργο ενδιαφέρον του στο πώς θα διατηρηθούν κατά το δυνατόν τα προνόμια και οι θέσεις εργασίας των δικών του παιδιών στο Δημόσιο και στις ΔΕΚΟ, συμβαίνουν και τα ακόλουθα που επισημαίνει ο αναγνώστης μου από την Ξάνθη κ. Κων/νος Τσαουσέλης:

«Είμαι από την Ξάνθη, εδώ γεννήθηκα εδώ μένω και εδώ θέλω να μείνω. Εδώ, λοιπόν, αυτές τις ημέρες έχει καταστήσει "σπορ" για τους περισσότερους εργοδότες να μην πληρώνουν το δώρο Χριστουγέννων, με την ευθεία απειλή της απόλυσης σε όσους έχουν ακόμη δουλειά και με παγερή αδιαφορία σε όσους δούλεψαν

κάποιο διάστημα το φθινόπωρο. Τους απαντούν απλώς "δεν έχω να σας δώσω όλο το δώρο που δικαιούστε, αν θέλετε πάρτε 50 ή 100 ευρώ". Και εγώ απλώς σας ρωτώ, όταν μια εννομούμενη πολιτεία έχει νόμους που λένε

//
Γιατί να μην επωφεληθούν της συστάσεως της κυρίας Παπαρήγα πρώτοι οι επιχειρηματίες σε βάρος των εργαζομένων;
//

που δεν πληρώσει το δώρο πρέπει να οδηγηθεί στη Δικαιοσύνη και μάλιστα με τη διαδικασία του αυτοφώρου αδικήματος, αλλά κανείς δεν "συγκινείται" να εφαρμόσει τους νόμους, τότε μήπως "σπρώχνει" τον κάθε αδικημένο προς την αυτοδικία; Θα περιμένω το σχολίο σας».

Συμμερίζομαι την αγανάκτησή σας αν πράγματι ο εργοδότης σας δεν σας πλήρωσε ολόκληρο το δώρο των Χριστουγέννων παραβιάζοντας τη σχετική νομοθεσία, αν και έχει την οικονομική δυνατότητα. Εν τούτοις, θα σας συνιστούσα να συγκρατήσετε την οργή σας λόγω των κρίσιμων στιγμών που διέρχεται η χώρα μας και του κινδύνου να βρεθείτε και εσείς άνεργος.

Δυστυχώς η αδιαφορία σχεδόν όλων μας στη μη τήρηση των νόμων έφερε βαθμιαία τα πράγματα σε εξαιρετικά επικίνδυνη κα-

τάσταση. Το κράτος περικόπτει μισθούς και συντάξεις, καταργεί πλήθος επιδομάτων, δεν εξοφλεί τις υποχρεώσεις του προς τις επιχειρήσεις (εργολάβους δημοσίων έργων, φαρμακοβιομήχανους, γενικά προμηθευτές του), δεν επιστρέφει τον οφειλόμενο ΦΠΑ, κ.ο.κ. Το «δεν πληρώνω, δεν πληρώνω» (διόδια, φόρους, τέλη) δεν συνιστά διέξοδο, αλλά κατήφορο προς το χάος. Και, δυστυχώς, τον χορό της ανυπακοής στους νόμους σέρνουν οι συνδικαλιστές του δημοσίου τομέα, το ΚΚΕ και οι λοιπές «προοδευτικές» δυνάμεις με επικεφαλής τον ΣΥΡΙΖΑ και γραφικούς αστέρες όπως ο κ. Γκλέτσος, για να ανεβάσουν τη δημοτικότητα τους ή για να ανταποκριθούν στις προσδοκίες ή στις εντολές της κυρίας Παπαρήγα ή του κ. Αλαβάνου. Γιατί, λοιπόν, να μην επωφεληθούν και οι συνήθως διόλου επιρρεπείς προς τη νομιμότητα μικρομεσαίοι επιχειρηματίες; Όπως είναι γνωστό, το ΚΚΕ βάλλει αποκλειστικά εναντίον του μεγάλου κεφαλαίου. Αρα, το μικρομεσαίο κεφάλαιο έχει κάθε λόγο να ανταποκρίνεται στη σύσταση της ανυπακοής στους νόμους.

Δυστυχώς, τα ψέματα περίσσεψαν και οι κακές συνήθειες τείνουν να μεταβάλουν τον τόπο σε ζούγκλα με χρησιμοποίηση ακόμη και των λαθρομεταναστών. Η ανυπακοή και ο πόλεμος που προπαγανδίζουν σήμερα ωθούν στην αυτοδικία και στη βία με την ελπίδα ότι έτσι θα χαθεί ο έλεγχος από την κυβέρνηση και την ένομη τάξη και έτσι θα καταλάβουν την εξουσία για να επιβάλουν τη δικτατορία του ενός κόμματος και τη φήμιση και εξόντωση κάθε αντίθετης άποψης, όπως ίσχυε στο κομμουνιστικό μπλοκ, όπως ισχύει και σήμερα στα απομεινάρια του υπαρκτού σοσιαλισμού, στη Βόρεια Κορέα και στην Κούβα και κάποιες ακόμη κομμουνιστικές νησίδες. Και πάλι χαμένοι θα είναι οι προλετάριοι, μόνο που τότε δεν θα έχουν πια την ελευθερία να δημοσιοποιούν ακινδύνως τη διαμαρτυρία τους. Εκτός αν προλάβουν οι αναρχικοί και οι εραστές της βίας για να διαλύσουν τη χώρα.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν όλοι μας, από κορυφής μέχρις τελευταίου πολίτη, να κάνουμε το καθήκον μας πιέζοντας και τους άλλους να κάνουν το ίδιο. Αν δεν είναι πια πολύ αργά.

jmarinos@tovima.gr

Η «συνολική λύση»

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ

Στη μαραθώνα συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΠαΣοΚ, την περασμένη Τετάρτη, ο πρωθυπουργός κ. Παπανδρέου έδωσε έμφαση, σωστά, στον άμεσο και βασικό στόχο της πολιτικής της κυβέρνησης: «Για μας – τόνισε – προτεραιότητα αποτελεί να σώσουμε την πατρίδα μας με όποιο κόστος». Και πρόσθεσε: «Η Ελλάδα κατάφερε να μείνει ζωντανή μέσα στο συνολικό ευρωπαϊκό παιχνίδι και από εκεί που ήταν το μοναδικό πρόβλημα, τώρα είναι μέρος της συνολικής λύσης». Είναι αλήθεια και είναι επιτυχία της κυβέρνησης. Διότι εάν δεν είχαμε το δάνειο των 110 δισ. ευρώ και εάν η χώρα μας δεν αποτελούσε μέρος της «συνολικής λύσης», που σχεδιάζεται από τους κοινοτικούς εταίρους,

//
Όσο και να «κουρευτεί» το χρέος, όσο και αν μειωθούν τα επιτόκια, το χρέος θα παραμείνει το πρόβλημα
//

θα είχαμε οδηγηθεί σε στάση πληρωμών του ληξιπρόθεσμου χρέους, θα έκλειναν οι αγορές και η χρεοκοπία θα ήταν αναπόφευκτη.

Ηταν όμως εύστοχη και η επισήμανση του βουλευτή Εκτορα Νασιώκα: «Υπάρχει η αίσθηση ότι το μόνο σχέδιο που έχει η κυβέρνηση είναι το μνημόνιο. Λείπει ένα ευρύτερο σχέδιο». Δεν συμφωνώ όμως με την ευχή του: «Μακάρι

η Συνδιάσκεψη να καλύψει το κενό». Θα εξηγήσω στη συνέχεια.

Δεν συνιστά έστω και μέρος του «ευρύτερου σχεδίου» η υπόσχεση του κ. Παπανδρέου ότι σε συνεργασία με τους κοινωνικούς εταίρους θα καταρτιστεί «χάρτα ελάχιστων εγγυημένων συνθηκών διαβίωσης» για να στηριχθούν οι ασθενέστερες εισοδηματικά τάξεις. Αυτή είναι κοινωνική πολιτική. Και η υλοποίησή της προϋποθέτει ανάπτυξη.

Ούτε αντιμετωπίζεται το πρόβλημα της ανάπτυξης με την υπόσχεση ότι η κυβέρνηση θα συζητήσει και θα αναζητήσει τρόπους για τη στήριξη των μικρομεσαίων, τους οποίους ο κ. Παπανδρέου θεωρεί «κορμό της ελληνικής κοινωνίας». Ποιους και πώς; Σε ποιους τομείς θα κατευθυνθούν εκείνοι οι οποίοι θα τύχουν οιασδήποτε μορφής στήριξης; Θα υπάρχει η προϋπόθεση της αντα-

γωνιστικότητας, άρα της βιωσιμότητας;

Αν η κυβέρνηση ανέθετε τη σύνταξη μιας έκθεσης-απολογισμού των επιδοτήσεων σε επιχειρήσεις, συνεταιρισμούς και αγρότες σε συνδυασμό με τα περιουσιακά στοιχεία των ευνοηθέντων, θα είχαμε τα στοιχεία για να μάθουμε τα αίτια της βαθιάς οικονομικής κρίσης και των κοινωνικών ανισοτήτων. Και θα κατανοούσαμε τους λόγους για τους οποίους τόσες πολλές μικρές, μεσαίες και μεγάλες επιχειρήσεις κατέρρευσαν μέσα σε λίγους μήνες από την εμφάνιση της κρίσης. Και πόσες ακόμη βρίσκονται σε αδιέξοδο και προσπαθούν να επιβιώσουν με τη μη καταβολή του ΦΠΑ και των ασφαλιστικών εισφορών!

Ευτυχώς τώρα η Ελλάδα είναι μέρος της «συνολικής ευρωπαϊκής λύσης». Ποιας λύσης; Προφανώς ο κ. Παπανδρέου αναφερόταν στα σχέδια των ευρωπαίων εταίρων για την αντιμετώπιση του χρέους των κρατών-μελών που έχουν σοβαρό πρόβλημα. Δεν είναι όμως ριζική λύση του προβλήματός μας. Διότι, όσο και να «κουρευτεί» το χρέος, όσο και αν μειωθούν τα επιτόκια, το χρέος θα παραμείνει το πρόβλημα. Και η αντιμετώπισή του μόνο με ταχύρρυθμη ανάπτυξη είναι επιθυμητή και εφικτή.

Για πολλούς ανάπτυξη σημαίνει χρήμα στην αγορά. Εννοείται ότι εννοούν και πάλι δάνεια στις επιχειρήσεις, στο εμπόριο και στους καταναλωτές. Από πού; Από τις τράπεζες απαντούν. Οι τράπεζες όμως δεν έχουν. Τα πήραν οι καταθέτες είτε στο εξωτερικό είτε στα μπαούλα. Αλλά και αν είχαν θα ακολουθούσαμε τον ίδιο δρόμο, που μας οδηγούσε στη χρεοκοπία. Πρέπει να αλλάξουμε δρόμο.

Αυτό τον άλλο δρόμο μόνο η κυβέρνηση έχει ευθύνη και υποχρέωση να χαράξει. Να ζητήσει τις απόψεις των κοινωνικών εταίρων, των επιχειρηματιών, των αγροτών, αλλά και των ειδικών. Κυρίως των τελευταίων. Οι άμεσα ενδιαφερόμενοι έχουν τη γνώση του χώρου τους, σπερούνται όμως της απόλυτης αντικειμενικότητας. Μόνο μια επιτροπή Ελλήνων και ξένων ειδικών μπορεί να επεξεργαστεί με αντικειμενικότητα σκέψεις και προτάσεις και να συντάξει αναπτυξιακό σχέδιο δεκαετίας και πλέον. Ενα σχέδιο ενταγμένο στις παγκόσμιες και ευρωπαϊκές προοπτικές, οι οποίες είναι επαναστατικές! Δεν είναι έργο της Συνδιάσκεψης του ΠαΣοΚ.

gromaios@otenet.gr

Ο κυρίαρχος τσαμπουκάς

ΤΟΥ ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΣΜΕΡΙΤΗ

Την περασμένη Τετάρτη, αργά το μεσημέρι, στην οδό Ακαδημίας, κάποιιοι «αντιεξουσιαστές» που βρέθηκαν εκεί είδαν τον Κώστα Σημίτη να βγαίνει από το γραφείο του για να πάει στο σπίτι του. Του επιτέθηκαν φραστικά και χωρίς τη μικρή προσωπική φρουρά του κανένας δεν ξέρε τι άλλο θα μπορούσε να συμβεί.

Δεν έχει περάσει και τόσος χρόνος από την ημέρα που «κάποιοι» τοποθέτησαν ισχυρή βόμβα στο γραφείο του τέως πρωθυπουργού. Είναι πολύ πρόσφατη η πρωτοβουλία της Νέας Δημοκρατίας, αποτέλεσμα ίσως υπόγειων διαδρομών, να τον περιλάβει στον κατάλογο υπόπτων για σκάνδαλα. Συνεργάτης σελιδούχος εφημερίδας, με κορόνα στο βιογρα-

φικό του καταδίκη για συκοφαντία άλλου προσώπου, έχει ειδικευθεί, από χρόνια και συστηματικά, στην υστερική συστηματική καταγγελία του Σημίτη και της πολιτείας του. Και μια καθημερινή φυλλάδα αφιέρωσε πρόσφατα πρωτοσέλιδους τίτλους στο «αίτημά» της να πάει ο Σημίτης στη φυλακή!

Το βράδυ της περασμένης Τετάρτης πολλές εκατοντάδες πολίτες που πήγαν στο Μουσείο Μπενάκη για την παρουσίαση του τόσο καλού βιβλίου του Νίκου Μπίση «Προχωρώντας και Αναθεωρώντας» καταχειροκρότησαν τον Κώστα Σημίτη που θέλησε, χαμογελαστός, να είναι παρών. Δόθηκε έτσι από τους πολίτες αυτούς – ανάμεσά τους και πολλοί «επώνυμοι» – μια καλή απάντηση στους αλήτες της οδού Ακαδημίας.

Είναι κάτι το παρήγορο σε ώρες που δεν υπάρχουν και πολλά άλλα.

Δεν είναι όμως λίγοι εκείνοι που μέσα στη γενικευμένη υστερία των ημερών έχουν ασπασθεί συλλογικά τις λογικές της ατομικής αυθαιρεσίας, του τσαμπουκά και των καταγγελτικών γενικεύσεων. Στους δρόμους, στις συγκεντρώσεις, σε πρωτοβουλίες κόμματος και «πολιτών» όπως το «δεν πληρώνω» (και αν αποφασίσουμε όλοι εμείς ότι το «δεν πληρώνω» πρέπει να επεκταθεί και στα μεροκάματα των εργαζομένων στο μετρό, γιατί χωρίς εισιτήρια ποιος θα καλύψει τη μισθοδοσία τους;), στις απόπειρες χειροδικίας ή τουλάχιστον διαπόμπευσης εις βάρος προσώπων. Ακόμη και στις προτάσεις των κομμάτων για τη Ζήμενς όπου χωρίς στοι-

//
Δόθηκε από τους πολίτες μια καλή απάντηση στους αλήτες της οδού Ακαδημίας
//

χεία ή έστω κάποια απολογία προσφέρονται βορά μιας πεινασμένης για τέτοια κοινής γνώμης, πέρα από το όνομα του τέως πρωθυπουργού και εκείνα τέως υπουργών γιατί ήταν υπουργοί. Ενα άλλο παράδειγμα είναι η υπερβολή των αντιδράσεων για την κατάληψη της Νομικής (γιατί είναι παράνομοι μετανάστες;), ενώ όλοι γνωρίζουμε, από χρόνια, τι δυστυχώς συμβαίνει μέσα στα πανεπιστήμια που εμπίπτουν στις διατάξεις πολλών άρθρων του Ποινικού Κώδικα και τα αφήνουμε έτσι.

Όλα αυτά μπορεί να μη συνδυάζονται το ένα με το άλλο, αλλά ως σύνολο χαρακτηρίζουν τα αδιέξοδά μας και μας προειδοποιούν για πολύ αρνητικές εξελίξεις. Ξέρετε, το αβγό του φιδιού...